

Súd: Krajský súd Trenčín
Spisová značka: 5Co/454/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3612205619
Dátum vydania rozhodnutia: 09. 06. 2015
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Mária Prikrylová
ECLI: ECLI:SK:KSTN:2015:3612205619.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Trenčíne v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Márie Prikrylovej a členiek senátu JUDr. Ivety Záleskej a JUDr. Ivce Čelkovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o. so sídlom Pribinova 25, 811 09 Bratislava, IČO 35807598, právne zastúpeného Fridrich Paľko, s. r. o. so sídlom Grösslingova 4, 811 09 Bratislava, IČO 36 864 421, proti žalovanému Slovenská republika, za ktorú koná Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Partizánske č. k. 4C/63/2012-84 zo dňa 27. februára 2014, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvého stupňa **p o t v r d z u j e**.

Žalovanému sa náhrada trov odvolacieho konania **n e p r i z n á v a**.

o d ô v o d n e n i e :

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa zamietol žalobu žalobcu vo všetkých veciach spojených do veci pod sp.zn. 4C/63/2012, pôvodne vedených na Okresnom súde Partizánske pod sp.zn. 4C/63/2012, 5C/71/2012, 5C/75/2012, 5C/79/2012, 5C/86/2012, 5C/87/2012, 5C/93/2012, 6C/71/2012, 6C/74/2012, 6C/82/2012, 6C/88/2012, 6C/90/2012, 6C/92/2012, 6C/94/2012, 6C/96/2012, ktorými sa žalobca domáhal náhrady majetkových škôd a nemajetkových ujmy, ktoré mali vzniknúť nesprávnym úradným postupom Okresného súdu Partizánske v exekučných konaniach, pričom nesprávny úradný postup spočíval v tom, že exekučný súd nerozhodol v zákonnej lehote o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie. Uznesením č.k. 4C/63/2012-42 zo dňa 17.12.2013 súd prvého stupňa spojil na spoločné konanie veci vedené na Okresnom súde Partizánske pod sp.zn. 4C/63/2012, 5C/71/2012, 5C/75/2012, 5C/79/2012, 5C/86/2012, 5C/87/2012, 5C/93/2012, 6C/71/2012, 6C/74/2012, 6C/82/2012, 6C/88/2012, 6C/90/2012, 6C/92/2012, 6C/94/2012, 6C/96/2012 do spoločného konania, ktoré sa bude viesť pod sp.zn. 4C/63/2012. Žaloby v týchto konaniach žalobca označil žaloby ISTINA RS.

Žalovaný sa k žalobe vyjadril písomným podaním zo dňa 27.1.2014, navrhol žalobu zamietnuť. Poukázal na to, že žaloba je zmätočná, žalobca poukazoval na konkrétne dôkazy, žiadne dôkazy však sám nepredložil. Uviedol, že nie je jasný ani titul nároku na náhrady škody. Žalobca nepodnikol žiadne kroky pre odstránenie neželaného stavu v prieťahoch v konaní. Mal za to, že žaloba je podaná predčasne, keď neuplynula 6 mesačná doba na predbežné prerokovanie nároku, v rámci ktorej žalobca neposkytol žiadnu súčinnosť, na základe čoho žalovaný nepovažoval nárok za predbežne prerokovaný. Uviedol, že žalobca podal prvé žiadosti o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody 23.4.2012, pričom už dňa 27.9.2012 boli súdu doručené všetky žaloby v spojenej veci. K postupu súdu žalovaný uviedol, že prax ukázala, že lehota na poverenie exekútora je výraznou prekážkou toho, aby mohli súdy objektívne posúdiť zákonnosť exekúcie, ak exekučný titulom je notárska zápisnica alebo rozhodcovský rozsudok. Od 1.6.2011 pätnásťdňová lehota na vydanie poverenia pre uvedené

exekučné tituly neplatí. Uviedol, že nedodržanie zákonom stanovenej lehoty neznamená automaticky prieťahy v konaní. Zo skutkových okolností, ktoré sa týkajú rozhodovania o žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie je zrejmé, že skúmanie vykonateľnosti rozhodcovských rozsudkov si vyžaduje osobitnú právnu úvahu najmä s ohľadom na to, že sa týkajú právnych vzťahov podliehajúcich režimu spotrebiteľských zmlúv. Poukázal na to, že pri posudzovaní nároku na náhradu škody, ktorá mala vzniknúť z existencie prieťahov v súdnom konaní, by súd mohol vychádzať len vtedy, ak by tieto boli konštatované vo výsledkoch vybavenia sťažnosti na prieťahy, žiadosti o prešetrenie vybavenie sťažnosti na prieťahy, v právoplatnom rozhodnutí vydanom v disciplinárnom konaní, príp. v právoplatnom rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva alebo právoplatnom rozhodnutí Ústavného súdu Slovenskej republiky o ústavnej sťažnosti. Posúdenie veci a vyjadrenie právneho názoru súdu vo vzťahu k žiadosti o vydanie poverenia v rozhodnutí, ktorým súd žiadosť zamietol, nie je možné považovať za nesprávny úradný postup, ale za splnenia ďalších zákonných podmienok by mohli viesť len k záveru o existencii nezákonného rozhodnutia. Lehota 15 dní sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie. Žalobca nepreukázal existenciu dlžníka ako úplný základ pre preukázanie toho, čoho sa domáha, nepreukázal existenciu právoplatného rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia a ani nevyožiteľnosť pohľadávky. Rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia preukázalo nespôsobilosť konkrétneho rozhodcovského rozsudku byť exekučným titulom. Nulitný rozhodcovský rozsudok nepredstavuje prekážku res iudicatae pre uplatnenie nároku navrhovateľa na súde. Žalobca mal možnosť získať iný exekučný titul, napríklad podaním návrhu na začatie konania, resp. platobným rozkazom, čo nevykonal a svojou nečinnosťou sám prispel k situácii, ktorú v žalobách namieta. Žalobca nepreukázal vznik škody, jej výšku ani príčinnú súvislosť. Vychádzajúc zo základnej charakteristiky príčinnej súvislosti ako priameho a bezprostredného vzťahu príčiny a následku nemožno tvrdiť, že škoda vznikla postupom okresného súdu. Žalovaný považoval za nesprávnu úvahu žalobcu vychádzať z 20% z istiny a príslušenstva pri uplatnení nemajetkovej ujmy z dôvodu, že nie je podložená akýmkoľvek reálnymi skutočnosťami či rozumnou úvahou. V závere vyjadrenia poukázal žalovaný na to, že práve praktiky žalobcu sú vnímané verejnosťou negatívne, boli predmetom záujmu Európskej komisie, súdy konštatovali porušovanie práv spotrebiteľa a v konečnom dôsledku práve podnikateľská činnosť žalobcu podnietila zvýšenú potrebu ochrany práv spotrebiteľov na všetkých úrovniach štátnej moci. Žalovaný považuje konanie žalobcu v rozpore s dobrými mravmi.

Žalobca zaujal k vyjadreniu žalovaného písomné stanovisko, v ktorom uviedol, že síce § 44 ods. 2 Exekučného poriadku uvádza, že súd vydá poverenie v lehote 15 dní, ak nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie alebo exekučného titulu so zákonom, ale z dikcie však nevyhnutne vyplýva, že súd je povinný preskúmať súlad žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie alebo návrhu na vykonanie exekúcie a ostatných podkladov v lehote 15 dní a dospieť k jednoznačnému záveru, či poverenie vydá alebo nevydá. Súd musí rozhodovací proces uskutočniť v zákonom určenej lehote 15 dní bez ohľadu na konečný výsledok. Tiež poukázal na to, že podľa § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z. sa za nesprávny úradný postup považuje aj porušenie povinností orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom ustanovenej lehote i nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci. Žalobca uviedol, že sa domáha náhrady škody a nemajetkovej ujmy na podklade nesprávneho úradného postupu spočívajúcom vo vykonaní úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok a uviedol, že exekučný súd pri preskúmaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu prekročil svoju právomoc, keď prekročil zákonom limitovaný okruh otázok, ktoré je exekučný súd oprávnený preskúmať. Exekučný súd vykonal opätovné posúdenie práva navrhovateľa na zaplatenie dlhu v časti istiny a to bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup. Ďalej uviedol, že v zmysle rozhodnutí Súdneho dvora Európskej únie má exekučný súd postupovať vždy s dodržaním procesných zásad spravodlivého súdneho konania. Podmienkou uskutočnenia posúdenia aplikovateľnosti neprijateľnej zmluvnej podmienky zo strany exekučného súdu je upozornenie spotrebiteľa na zamýšľaný postup a preverenie jeho vôle. To sa v danej veci nestalo a súd rozhodoval s použitím princípu ex offo bez vypočutia strán, v tom spočíva nesprávnosť úradného postupu. K predbežného prerokovaniu nároku uviedol, že nárok na náhradu škody bol predbežne prerokovaný, čo preukazuje podaním žiadosti o predbežné prerokovanie nároku, čo potvrdzuje žalovaný aj v obsahu svojho vyjadrenia. K otázke preukázania majetkovej škody uviedol, že preukázal vznik škody označením dôkazov preukazujúcich nesprávny úradný postup súdu, pričom nie je možné reálne predpokladať, že nesprávny úradný postup súdu nemal na majetok a aktivity žalobcu žiaden vplyv. Nečinnosť súdu spôsobila zmenu v pracovných aktivitách zamestnancov žalobcu, v administratívnych postupoch žalobcu v smere zvýšenia objemu prác a postupov a v hraničných prípadoch znamenala nutnosť prijať nových zamestnancov na pokrytie

zvýšeného objemu prác. Dôsledkom je zníženie majetku žalobcu. K nemajetkovej ujmy v peniazoch uviedol, že aj v prípade Comingersoll S.A. v. Portugalsko ECtHR nebolo vylúčené, že aj pri obchodnej spoločnosti môže vzniknúť aj iná ako peňažná škoda, volajúca po finančnom odškodnení. Iná ako peňažná škoda môže v prípade obchodnej spoločnosti obsahovať objektívne aj subjektívne prvky, medzi ne patrí povest' podniku, neistota v plánovaní rozhodnutí, ktoré môže prijať, ťažkosti spôsobené samotnej správe podniku a v menšej miere úzkosť a nepríjemnosti, ktorým sú vystavení členovia riadiacich orgánov spoločnosti. V závere uviedol, že exekučný súd postupoval nesprávne, ak porušil v exekučnom konaní pri aplikácii smernice Rady 93/13/EHS z 5. apríla 1993 o nekalých podmienkach v spotrebiteľských zmluvách jej záväznú interpretáciu vykonanú Súdnym dvorom Európskej únie a nepredložil Súdnemu dvoru Európskej únie návrh na začatie konania o prejudiciálnej otázke.

Súd prvého stupňa pripojil exekučné spisy Okresného súdu Partizánske vo všetkých spojených veciach. Na prejednanie veci v zmysle § 115 ods. 1 O.s.p. nariadil pojednávanie na deň 27.2.2014, na ktorom podľa § 101 ods. 2 O.s.p. vec prejednal v neprítomnosti účastníkov a právneho zástupcu žalobcu. Vychádzal zo zistení, že zo spisu sp.zn. 4Er/291/2011 vyplýva, že žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná 23.5.2011, uznesenie o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia bolo súdom vydané dňa 24.5.2011, jeden deň po podaní žiadosti o vydanie poverenia, preto tvrdenie žalobcu o nedodržaní 15 dňovej lehoty je nepravdivé; že zo spisu sp.zn. 4Er/202/2010 vyplýva, že žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná dňa 23.4.2010, uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia v časti o vymoženiu úroku z omeškania prevyšujúcu zákonnú výšku úroku z omeškania bolo vydané dňa 26.4.2010, tretí deň po podaní žiadosti súdneho exekútora na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a zároveň bolo vydané súdom poverenie č. 5305 013964 dňa 26.4.2010, pričom exekučné konanie skončilo vymožením pohľadávky oprávneného, jej zákonného príslušenstva a trov exekučného konania, preto tvrdenia žalobcu o nedodržaní 15 dňovej lehoty je nepravdivé, v exekučnej veci došlo k vymoženiu nároku žalobcu, čím žalobcovi žiadna škoda nemohla vzniknúť; že zo spisu sp.zn. 4Er/474/2011 vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná dňa 2.8.2011, uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v celom rozsahu bolo súdom vydané dňa 3.8.2011, jeden deň po podaní žiadosti súdneho exekútora, tvrdenie žalobcu o nedodržaní 15 dňovej lehoty je nepravdivé, na vydané uznesenie sa táto lehota nevzťahuje; že zo spisu sp.zn. 3Er/587/2010 vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola doručená súdu 25.11.2010, uznesenie o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia bolo súdom vydané dňa 21.12.2010, na vydané uznesenie sa 15 dňová lehota nevzťahuje; že zo spisu sp.zn. 6Er/8/2011 vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná dňa 14.1.2011, uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia bolo súdom vydané dňa 18.1.2011, na vydané uznesenie sa 15 dňová lehota nevzťahuje; že zo spisu sp.zn. 3Er/586/2011 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia bola podaná dňa 13.9.2011, uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia bolo vydané dňa 14.9.2011, na vydané uznesenie sa 15 dňová lehota nevzťahuje; že zo spisu sp.zn. 3Er/240/2011 vyplýva, že žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná dňa 28.4.2011, uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia bolo vydané dňa 2.5.2011, na vydané uznesenie sa 15 dňová lehota nevzťahuje; že zo spisu sp.zn. 2Er/625/2010 vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná dňa 22.12.2010, uznesenie o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 9.2.2011, na vydané uznesenie sa 15 dňová lehota nevzťahuje, vzhľadom na náročnosť rozhodnutia a zabezpečenia podkladov na rozhodnutie bolo rozhodnutie vydané v primeranej lehote bez prieťahov; že zo spisu sp.zn. 2Er/620/2010 vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná dňa 22.9.2010, uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia bolo vydané dňa 28.12.2010, na vydané uznesenie sa 15 dňová lehota nevzťahuje; že zo spisu sp.zn. 5Er/354/2011 vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia o vykonanie exekúcie bola podaná dňa 13.6.2011, uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia bolo vydané dňa 14.6.2011, deň po podaní žiadosti, na vydané uznesenie sa 15 dňová lehota nevzťahuje; že zo spisu sp.zn. 2Er/163/2011 vyplýva, že žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná 25.3.2011, uznesenie o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia bolo vydané 28.3.2011, tri dni po podaní žiadosti, na vydané uznesenie sa 15 dňová lehota nevzťahuje; že zo spisu sp.zn. 2Er/609/2010 vyplýva, že žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná 9.12.2010, uznesenie o zamietnutí žiadosti o vydanie poverenia bolo vydané dňa 30.12.2010, v primeranej lehote, na vydané uznesenie sa 15 dňová lehota nevzťahuje; že zo spisu sp.zn. 5Er/44/2011 vyplýva, že žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná 8.2.2011, uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o

udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 10.2.2011, do dvoch dní od podania žiadosti, na vydané uznesenie sa 15 dňová lehota nevzťahuje; že zo spisu sp.zn. 5Er/347/2011 vyplýva, že žiadosť o udelenie poverenia bola podaná 8.6.2011, uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia bolo vydané dňa 9.6.2011, jeden deň po podaní žiadosti; že zo spisu sp.zn. 4Er/521/2011 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bola podaná dňa 17.8.2011, uznesenie o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie bolo vydané dňa 19.8.2011, do dvoch dní po podaní žiadosti.

Na základe vykonaného dokazovania a za aplikácie § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 1, 2, 3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov, § 41 ods. 1, § 41 ods. 2 písm. c), d) a i), § 44 ods. 1, 2 Exekučného poriadku účinných v čase začatia exekučných konaní, dospel súd prvého stupňa v spojenej veci k záveru, že žaloby vo všetkých spojených veciach sú v celom rozsahu nedôvodné, a preto tieto v spojenej veci zamietol.

K námietke žalovaného, že žalobca podal žalobu predčasne, súd prvého stupňa uviedol, že žalobca sa na žalovaného obrátil so žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody, pričom podal žalobu na súd skôr, ako uplynula lehota 6 mesiacov od podania tejto žiadosti. Aj keď žaloba bola podaná pred uplynutím 6 mesačnej lehoty, ku dňu rozhodovania súdu o žalobe už bolo zrejmé, že žalovaný neuznal nárok žalobcu a v rámci predbežného prerokovania ho neuspokojil, čo vyplynulo aj z vyjadrenia žalovaného. V čase rozhodovania súdu 6-mesačná lehota uplynula a preto žalobu už nemožno považovať za predčasne podanú.

Žalobca sa domáhal škody za nesprávny úradný postup z dôvodu, že k vydaniu poverenia nedošlo v zákonnej 15 dňovej lehote, resp. primeranej lehote ako aj preto, že exekučný súd skúmal opätovne právo žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny bez splnenia zákonných podmienok na takýto postup a formálne vyvolal stav, ktorý založil prekážku veci rozhodnutej v právnom vzťahu medzi žalobcom ako oprávneným a dlžníkom ako povinným. Súd prvého stupňa v tomto prípade neskúmal, či prišlo k prieťahom v konaní. Zisťoval, či došlo k nedodržaniu zákonnej resp. primeranej lehoty, z akého dôvodu a či je to dôvod na náhradu škody, resp. či vôbec nejaká škoda vznikla. Z hľadiska posúdenia lehoty na rozhodnutie súd prvého stupňa zistil, že exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora v primeranej lehote a vo väčšine prípadov krátko po podaní žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie t.j. pred uplynutím 15 dňovej lehoty. V zmysle § 41 ods. 2 písm. d) zákona č. 233/1995 Z. z. bolo v čase podania žiadosti o udelenie poverenia možné vydať poverenie na základe vykonateľných rozhodnutí rozhodcovských komisií a zmierov nimi schválených ako exekučných titulov. Až neskôr bol zákon v uvedenej časti novelizovaný tak, že exekučným titulom boli vykonateľné rozhodnutia rozhodcovských súdov. Podľa žalobcu je rozhodcovský rozsudok exekučný titul podľa § 41 ods. 2 písm. i) Exekučného poriadku. Rozhodcovský rozsudok ako exekučný titul bol uvedený do § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku novelou účinnou od 1.6.2011. Novelizácia predmetného ustanovenia by bola nadbytočná, ak by išlo o exekučný titul podľa písmena i). Skutočnosť, že rozhodcovský rozsudok sa za exekučný titul považoval podľa písmena d) svedčí aj komentár k § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého k novele účinnej od 1.6.2010 k zániku 15 dňovej lehoty na vydanie poverenia na základe rozhodcovského rozsudku došlo z dôvodu potreby preskúmania písomností pre prípad neprípustnosti exekúcie. Zákon č. 144/2010 Z. z., ktorý novelizoval Exekučný poriadok, sa vzťahuje aj na konania začaté pred účinnosťou tohto zákona (ASPI komentár k § 44 Exekučného poriadku). K vydávaniu poverení na základe exekučného titulu rozhodcovského rozsudku dochádzalo a dochádza podľa § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Zhodný názor vyplýva i z rozhodnutia Krajského súdu v Prešove sp. zn. 6 CoE 60/2011 z 19.5.2011. Pre výklad zákona je podstatný úmysel zákonodarcu - Národnej Rady SR prezentovaný v dôvodovej správe k novele § 41 ods. 2 písm. d) Exekučného poriadku. Súd prvého stupňa ďalej uviedol, že zo slovného a logického výkladu uvedeného ustanovenia Exekučného poriadku dospel k názoru, že lehote 15 dní sa vzťahuje len na rozhodnutie súdu, ktorým poverí súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. V ďalšej vete je uvedené, že ak zistí rozpor žiadosti, alebo návrhu na vykonanie exekúcie so zákonom, žiadosť zamietne, kde však už nie je uvedená žiadna lehota na rozhodnutie, pričom poverenie bolo vydané v 15 dňovej lehote len v jednom prípade na istinu a zákonný úrok, v tejto časti došlo k vymoženiu istiny, zákonného úroku a trov exekúcie a preto v tomto prípade žiadna majetková škoda a nemajetková ujma neprichádza do úvahy. V ostatných prípadoch súd zamietol žiadosť o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie len niekoľko dní po podaní žiadosti v primeranej lehote, lebo v tomto prípade lehota 15 dní neplatila. Takýto výklad je logický aj

preto, že pokiaľ súd zistí, že návrh na vykonanie exekúcie je v rozpore so zákonom, táto rozhodovacia činnosť si vyžaduje jednak zložitejšie právne posúdenie, čo si vyžaduje aj dlhší čas, a jednak aj prípadné zadováženie listinných dôkazov potrebných pre rozhodnutie. V tomto prípade bolo poverenie vydané len v jednom prípade, v ktorom bol nárok žalobcu uspokojený. V ostatných prípadoch bola žiadosť o vydanie poverenia uznesením súdu zamietnutá, pričom vydanie tohto uznesenia nie je viazané na žiadnu lehotu. Údaje uvedené v žalobách žalobcu, že exekučný súd rozhodol o zamietnutí žiadosti o udelení poverenia s omeškaním viac ako 55 dní, 146 dní, 121 dní, 150 dní, 79 dní, 69 dní, 48 dní, 119 dní, 195 dní, 64 dní, 42 dní, 125 dní, 46 dní, 65 dní a 70 dní je nepravdivý. V zmysle § 44 ods. 2 Exekučného poriadku sa lehota 15 dní nevzťahovala na rozhodnutie o žiadosti na udelenie poverenia v predmetných exekučných veciach, keďže exekučným titulom bolo rozhodnutie rozhodcovského súdu. I v prípade, že by sa nejednalo o rozhodnutie podľa § 41 ods. 2 písm. c/ a d/, bol súd prvého stupňa toho názoru že zo samotného znenia § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyplýva to, že lehota 15 dní sa týka prípadu, keď súd poverí exekútora vykonaním exekúcie (... , do 15 dní od doručenia žiadosti písomne poverí exekútora, aby vykonal exekúciu, ...). V exekučných veciach exekučný súd rozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia v primeranej lehote.

Pokiaľ ide o vytýkaný nesprávny úradný postup v preskúmaní práva žalobcu na zaplatenie dlhu v časti istiny, poukázal súd prvého stupňa na § 44 ods. 2 Exekučného poriadku, podľa ktorého je exekučný súd ex officio povinný skúmať, či exekučný titul nie je v rozpore so zákonom. Pri posudzovaní tohto základného predpokladu pre udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa exekučný súd nezaobrá vecnou správnosťou exekučného titulu, ale skúma, či exekučný titul bol vydaný orgánom, ktorý na to mal právomoc, a či je vykonateľný po stránke formálnej a materiálnej. Exekučný poriadok označuje za exekučný titul nielen vykonateľné rozhodnutie súdu, ale napr. aj vykonateľné rozhodnutia orgánov verejnej správy, rozhodcovských súdov a iných orgánov. V prípade, ak exekučným titulom má byť rozhodnutie orgánu verejnej správy, ktorý nemal právomoc na jeho vydanie, považuje právna teória súdna prax takéto rozhodnutie za zdanlivé, ničotné (nulitné - paakt), z právneho hľadiska za rozhodnutie neexistujúce a nikoho nezaväzujúce. Obdobné dôsledky treba priznať aj rozhodnutiu iného orgánu, ak tento orgán nemal právomoc ho vydať, pokiaľ to právna úprava nevylučuje. Rozhodnutie postihnuté nedostatkom právomoci orgánu, ktorý ho vydal, nie je spôsobilé ani založiť prekážku res iudicata.

Súd prvého stupňa zdôraznil, že ak je predmetom rozhodcovského konania spor zo spotrebiteľského právneho vzťahu, aj keď účastník rozhodcovského konania, ktorým je spotrebiteľ, nevyužije možnosť spochybníť existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy podľa ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní, je exekučný súd oprávnený a zároveň povinný skúmať existenciu alebo platnosť rozhodcovskej zmluvy a v prípade zisteného nedostatku v tomto smere konštatovať rozpor rozhodcovského rozsudku so zákonom, znamenajúci neúčinnosť, a teda nezáväznosť tohto exekučného titulu. Takúto interpretáciu označených ustanovení zákona o rozhodcovskom konaní v spojitosti s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vyžaduje naplnenie príkazu vyplývajúceho z princípu ochrany práv spotrebiteľa, ktorým je odstránenie značnej nerovnováhy v právach a povinnostiach založených spotrebiteľskou zmluvou ku škode spotrebiteľa. Ochrana spotrebiteľa je predmetom verejného záujmu a je nevyhnutná pre zvýšenie životnej úrovne a kvality života občanov. Okrem toho tento výklad možno podoprieť aj povinnosťou súdu rešpektovať základné právo na spravodlivú súdnu ochranu zaručené článkom 46 ods.1 Ústavy Slovenskej republiky. Toto právo sa zaručuje nielen tomu, kto uplatňuje svoje práva, ale aj tomu, proti komu je uplatňovaný nejaký nárok. Poukázal na to, že v spotrebiteľských veciach je pomerne časté, že všeobecný súd môže prvýkrát poskytnúť spotrebiteľovi z úradnej povinnosti účinnú spravodlivú ochranu jeho práv až po podaní návrhu na exekúciu rozhodcovského rozsudku. Súd prvého stupňa mal za to, že žalobcovi nemohla vzniknúť majetková škoda, akú si uplatňuje pre rozhodnutie súdu, ale výška, akú si uplatňuje, by mohla vzniknúť v prípade nezákonne vydaného rozhodnutia exekučného súdu, kde však pre vznik základu nároku musí byť nezákonné rozhodnutie zrušené. Žalobca nepodal proti rozhodnutiam exekučného súdu žiadny opravný prostriedok za účelom zrušenia nezákonného rozhodnutia súdu. Súd prvého stupňa dospel k názoru, že na strane žalobcu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, preto sa vo veci ďalej nezaoberal výškou majetkovej škody ani nemajetkovej ujmy, pretože nebol zistený právny základ, a to zodpovednosť žalovaného za škodu.

Nevyhnutnými predpokladmi vzniku zodpovednosti za škodu sú: a/ protiprávny úkon resp. škodová udalosť, b/ vznik škody, c/ príčinná súvislosť (kauzálny nexus) medzi protiprávnym úkonom (škodovou udalosťou) a vznikom škody, d/ zavinenie (len v prípade subjektívnej zodpovednosti, pri objektívnej zodpovednosti nie je podstatné, či zodpovedný subjekt vznik škody zaviniel alebo nie). Zodpovednosť

za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci je zákonom č. 514/2003 Z. z. koncipovaná ako zodpovednosť objektívna. Škodou sa pritom rozumie majetková ujma, ktorá vznikla fyzickej alebo právnickej osobe, je vyjadriteľná v peniazoch a spočíva v zmenšení (úbytku) existujúceho majetku poškodeného. Nesprávny úradný postup môže mať za následok vznik zodpovednosti podľa zákona č. 514/2003 Z. z. len vo vzťahu k takému zmenšeniu majetku žalobcu, ktoré bolo priamo a nesprostredkovane spôsobené práve a len týmto postupom. Podľa názoru súdu prvého stupňa škoda nemôže byť uplatnená v nejakej paušálnej čiastke, musí byť preukázané, že práve pre nesprávny úradný postup došlo k výške škody, ktorá musí byť vyčíslená presne, musí byť preukázaná príčinná súvislosť. Žalobca uvedené nepreukázal a ku škode neprodukoval žiadne dôkazy. Škodu charakterizuje v hypotetickej rovine a poukazuje na zvýšené pracovný výkony zamestnancov v súvislosti a podávaním sťažností a urgencií.

K tomuto tvrdeniu súd prvého stupňa uviedol, že pri použití výkladu, aký použil žalobca, by si mohli žiadať náhradu škody od štátu aj podnikatelia v súvislosti napr. so zmenou legislatívy, v dôsledku ktorých musia vykonať ich zamestnanci pracovné výkony, ktoré predtým nevykonávali, pričom ich spôsobil štát svojou legislatívnou činnosťou. Takýto výklad, je podľa názoru súdu nesprávny a nepoužiteľný.

K nároku žalobcu na nemajetkovú ujmu, súd prvého stupňa uviedol, že túto môže súd priznať s ohľadom na § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z. z. s prihliadnutím najmä na a/osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje, b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo, c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote, d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Súd prvého stupňa mal za to, že tieto sa vzťahujú na poškodeného - fyzickú osobu, okrem písm. b/, podľa ktorého by mal súd prihliadnuť na závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k nej došlo. Nemajetková ujma nezávisí automaticky len od konštatovania nedodržania zákonnej lehoty, ktorá navyiac v tomto prípade dodržaná bola, ale aj od okolností, ktoré sú v tejto veci konštatované a na základe ktorých súd nevidel dôvod pre finančnú satisfakciu vo forme nemajetkovej ujmy. Podľa názoru súdu prvého stupňa sa žalobca snaží žalobou eliminovať po finančnej stránke svoje nesprávne obchodnoprávne rozhodnutia vo svojej podnikateľskej aktivite. O žiadosti o udelenie poverenie súdnemu exekútorovi bolo právoplatne rozhodnuté. Konštatovanie, že vo veci išlo o prietah, nie je všeobecný súd v tomto konaní oprávnený konštatovať a ani nebol zistený. Súd prvého stupňa ďalej poukázal na to, že prípadné priznanie nemajetkovej ujmy žalobcovi by bolo v rozpore s účelom Občianskeho súdneho poriadku (§1). Z množstva exekučných konaní, ktoré sú vedené na všetkých súdoch Slovenskej republiky, je súdu prvého stupňa známe, že žalobca využíval práve rozhodcovské doložky a o jeho nárokoch rozhodovali rozhodcovské súdy, ktoré nerešpektovali ustanovenia právnej úpravy o ochrane spotrebiteľov. Je preto zarážajúce, že pri ochrane svojich práv sa striktné domáha ochrany svojich práv a dôsledného dodržiavania zákona, ale vo svojich zmluvných vzťahoch so svojimi klientmi už taký dôsledný nebol. Podnikateľskou činnosťou žalobcu sa zaoberala aj Európska komisia, ktorá vo svojom liste (predložený žalovaným) uvádza, že útvary Komisie v súvislosti s praktikami žalobcu a ďalších nebankových inštitúcií na trhu spotrebiteľských úverov slovenských spotrebiteľom, poukazujú na problémy v spojitosti s praktikami, ktoré sa týkajú skutočností, že zmluvné podmienky sú stanovené prostredníctvom vopred formulovaných podmienok, ktoré jednostranne určili veritelia, tieto podmienky sú pre spotrebiteľov veľmi tvrdé a ich zjavným cieľom je zbaviť spotrebiteľov práv, ktoré im vyplývajú z právnych predpisov na ochranu spotrebiteľa, systematické využívanie rozhodcovských orgánov, ktoré sa javia ako predpojaté, a v prípade ktorých sa zdá, že vôbec neuplatňujú právne predpisy na ochranu spotrebiteľa. Rozhodnutie o náhrade trov konania odôvodnil súd prvého stupňa podľa § 142 ods. 1 OSP. Žalovanému ako úspešnému účastníkovi konania súd prvého stupňa náhradu trov konania nepriznal z dôvodu, že žalovanému v konaní žiadne trov nevznikli.

Proti rozsudku súdu prvého stupňa podal v zákonnej lehote odvolanie žalobca z dôvodov, že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 O.s.p., keď účastníkovi konania sa postupom súdu odňala možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.), rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.), súd prvého stupňa vec nesprávne právne posúdil tým, že nepoužil správne ustanovenie právneho predpisu a nedostatočne zistil skutkový stav (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. h/ O.s.p.), pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam, doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205a) a rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Poukázal na to, že

súd prvého stupňa nemohol postupovať podľa § 101 ods. 2 O.s.p. a vec prejednať v jeho neprítomnosti. Žalobca riadne a včas požiadal o zrušenie pojednávania, uviedol dôležité dôvody a predložil súdu listiny spájané s označenými dôvodmi. Ak tak súd prvého stupňa spravil, odňal tým žalobcovi jeho právo na konanie pred súdom. Sudcu, ktorý vydal napadnutý rozsudok nepovažoval za nestranného. Rozhodovanie veci zákonným sudcom (aj súdom) je základným predpokladom na naplnenie podmienok spravodlivého procesu (IV. ÚS 345/09). Základné právo na prejednanie a rozhodnutie veci nestranným súdom podľa čl. 36 ods. 1 Listiny a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, je v občianskom súdnom konaní zabezpečené vylúčením sudcu z jej ďalšieho prejednávania a rozhodnutia pre jeho zaujatosť (§ 12 - 16 O.s.p., I. ÚS 27/98). Nedostatok nestrannosti sudcu je súčasťou pojmu „zákonný sudca“ (čl. 48 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, III. ÚS 16/2000). Neobstojí názor krajského súdu vo veci nestrannosti pre rozpor s rozhodovacou praxou iných krajských súdov, Ústavného súdu Slovenskej republiky a Európskeho súdu pre ľudské práva. Žalobca podal ústavnú sťažnosť pre porušovanie jeho práva na nestranný súd, ktorej výsledkom bude zrušenie rozhodnutia krajského súdu. Za týchto okolností nie je prípustné, aby konanie pokračovalo ústnym pojednávaním, v ktorom vykonával úkony a rozhodoval vylúčený sudca. V konaní bolo možné uskutočniť len také úkony, ktoré nepripúšťajú odklad. Za danej procesnej situácie ústne pojednávanie nebolo neodkladným úkonom. Konečné rozhodnutie vo veci súdom (vylúčeným sudcom) neprichádzalo v čase jeho vydania do úvahy aj preto, že súd v rovnakom rozhodnutí rozhodol aj o zamietnutí návrhu žalobcu na prerušenie konania podľa § 109 ods. 2 písm. c/ O.s.p., proti ktorému pripustil odvolanie a toto odvolanie žalobcu podáva. V čase podania odvolania o zamietnutí žaloby nebolo právoplatne rozhodnuté o zamietnutí návrhu na prerušenie konania. Správanie súdu prvého stupňa, kedy predbehol vydaním konečného rozhodnutia účinky právoplatného rozhodnutia o prerušení konania z dôvodu rozhodovania o otázke nestrannosti sudcu, zakladá porušenie práva žalobcu na súdnu ochranu a marí jeho možnosť konať pred súdom. Žalobca taktiež poukázal na to, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie. Tým došlo k degradácii zásady kontradiktórnosti, k porušeniu práva žalobcu na súdnu ochranu ako aj k odňatiu jeho možnosti konať pred súdom. Koncepcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie. Žalobca ako strana konania nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Poukázal na to, že v danej veci nebolo možné rozhodnúť bez nariadenia pojednávania, jeho právo na kontradiktórny súdny proces tým bolo porušené. Súd prvého stupňa vykonal dokazovanie, ktorého rozsah a obsah si určil sám a vykonal dokazovanie listinami, ktorých pôvod nie je z odôvodnenia rozhodnutia poznateľný a nie je zrejmé, či šlo o listiny založené v exekučnom spise. Za dôkaz v danom konaní môžu slúžiť len listiny založené v exekučnom spise, pretože vec sa týka nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu. Dôvodil, že pokiaľ žalovaný nereagoval na výzvu súdu prvého stupňa, aby predložil písomné vyjadrenie k žalobe v zmysle § 114 ods. 3 O.s.p., mal rozhodnúť rozsudkom pre zmeškanie podľa § 153b O.s.p. S poukazom na uvedenú argumentáciu a vytknuté procesné chyby žalobca navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vrátil vec tomuto súdu na opätovné prejednanie.

Žalovaný sa k doručenému odvolaniu žalobcu písomne nevyjadril.

Po zistení, že odvolanie bolo podané oprávnenou osobou, včas v zákonnej lehote na podanie odvolania, že spĺňa popri všeobecných náležitostiach v rozsahu § 42 ods.3 O.s.p. aj náležitosti podľa § 205 ods.1 O.s.p. s uvedením dôvodov odvolania vo veci samej, vykonal odvolací súd preskúmanie zákonnosti napadnutého rozhodnutia a jemu predchádzajúceho konania. Dôvodmi odvolania vymedzenými žalobcom a ich rozsahom je odvolací súd viazaný podľa § 212 ods.1 O.s.p.

Odvolací súd prejednal vec podľa § 212 ods. 1 O.s.p. v rozsahu žalobcom podaného odvolania, bez nariadenia ústneho pojednávania podľa § 214 ods. 2 O.s.p. a vo veci verejne vyhlásil rozsudok podľa § 211 ods. 2 O.s.p. v spojení s § 156 ods. 3 O.s.p., keď dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné a napadnutý rozsudok je potrebné podľa § 219 ods. 1 O.s.p. vo výroku ako vecne správny potvrdiť.

Preskúmaním obsahu spisu odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa vykonal dokazovanie dostatočným spôsobom, dôkladne sa zaoberal tvrdeniami a dôkazmi účastníkov konania, dôkazy vyhodnotil v súlade

so zásadami uvedenými v § 132 O.s.p. a zo zisteného skutkového stavu vyvodil správny právny záver, keď s poukazom na ním citované ustanovenia zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci, zákona č. 233/1995 Z.z. Exekučného poriadku a zákona č. 244/2002 Z.z. o rozhodcovskom konaní, žalobu v spojených veciach zamietol. Svoje rozhodnutie súd prvého stupňa podrobne a presvedčivo odôvodnil v súlade s požiadavkami § 157 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku a konštatuje správnosť jeho dôvodov, na ktoré v podrobnostiach odkazuje.

Obligatórne (§ 212 ods. 3 O.s.p.) sa odvolací súd zaoberal, či v konaní pred súdom prvého stupňa nedošlo postupom súdu k procesným vadám uvedeným v § 221 ods. 1 písm. a/ - g/ O.s.p. a tzv. iným vadám konania, ktoré by mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Odvolacie dôvody posudzoval odvolací súd podľa obsahu tohto opravného prostriedku. Žalobcom namietané vady konania vymedzené v § 221 ods. 1 písm. f/ a g/ O.s.p. sú vo svojej podstate porušením základného práva účastníka súdneho konania na spravodlivý proces, ktoré právo zaručujú v podmienkach právneho poriadku Slovenskej republiky okrem zákonov aj článku 46 a nasl. Ústavy Slovenskej republiky a článok 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Preto odvolací súd posudzoval či postupom súdu prvého stupňa nebola účastníkom odňatá možnosť konať pred súdom (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. f/ O.s.p.) a vo veci rozhodoval vylúčený sudca (§ 205 ods. 2 písm. a/ O.s.p. v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p.).

V ustanovení § 14 O.s.p. sú upravené podmienky, ktorých splnenie má za následok, že sudca je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci. Predmetný dôvod odvolania sa však výslovne obmedzuje len na rozhodovanie vylúčeného sudcu, nakoľko rozhodovacia činnosť ostatných sudcov tohto okresného súdu nie je v tejto veci daná. Námetka žalobcu, že napadnuté rozhodnutie súdu prvého stupňa vydal vylúčený sudca, predstavuje odvolací dôvod podľa § 205 ods. 2 písm. a/ v spojení s § 221 ods. 1 písm. g/ O.s.p. Jej dôvodnosť posudzuje odvolací súd vždy, bez toho, aby bol pritom viazaný tým, či prípadne otázku zaujatosti sudcu posúdil ešte pred vydaním napadnutého rozhodnutia nadriadený súd (§ 16 O.s.p.). Z obsahu spisu vyplýva, že od doby, kedy došli žaloby vo veciach spojených na spoločné konanie (§ 82 ods. 1 O.s.p.) súdu prvého stupňa, boli veci pridelené na prejednanie a rozhodnutie :

4C/63/2012 : sudkyňi Okresného súdu Partizánske JUDr. Božene Brinčíkovej. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 17NcC/575/2012-15 zo dňa 24.10.2012 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Božena Brinčíková je z prejednávania a rozhodovania veci vylúčená a sudcovia Okresného súdu Partizánske JUDr. Barbora Štefanová, JUDr. Eduard Szabo, Mgr. Dušan Ďurian a JUDr. Adriána Považanová nie sú vylúčení z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp.zn. 4C/63/2012.

5C/71/2012 : sudcovi Okresného súdu Partizánske Mgr. Dušanovi Ďurianovi. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 19NcC/584/2012-15 zo dňa 24.10.2012 rozhodol, že sudca Mgr. Dušan Ďurian nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp.zn. 5C/71/2012.

5C/75/2012 : sudcovi Okresného súdu Partizánske Mgr. Dušanovi Ďurianovi. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 17NcC/582/2012-16 zo dňa 24.10.2012 rozhodol, že sudca Mgr. Dušan Ďurian nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp.zn. 5C/75/2012.

5C/79/2012 : sudcovi Okresného súdu Partizánske Mgr. Dušanovi Ďurianovi. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 4NcC/580/2012-16 zo dňa 22.10.2012 rozhodol, že sudca Mgr. Dušan Ďurian nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp.zn. 5C/79/2012.

5C/86/2012 : sudcovi Okresného súdu Partizánske Mgr. Dušanovi Ďurianovi. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 4NcC/586/2012-16 zo dňa 22.10.2012 rozhodol, že sudca Mgr. Dušan Ďurian nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp.zn. 5C/86/2012.

5C/87/2012 : sudcovi Okresného súdu Partizánske Mgr. Dušanovi Ďurianovi. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 17NcC/594/2012-16 zo dňa 24.10.2012 rozhodol, že sudca Mgr. Dušan Ďurian nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp.zn. 5C/87/2012.

5C/93/2012 : sudcovi Okresného súdu Partizánske Mgr. Dušanovi Ďurianovi. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 19NcC/590/2012-16 zo dňa 25.10.2012 rozhodol, že sudca Mgr. Dušan Ďurian nie je vylúčený z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp.zn. 5C/93/2012.

6C/71/2012 : sudkyňi Okresného súdu Partizánske JUDr. Barbore Štefanovej. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 6NcC/365/2012-16 zo dňa 25.10.2012 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Barbora Štefanová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp.zn. 6C/71/2012.

6C/74/2012 : sudkyňa Okresného súdu Partizánske JUDr. Barbore Štefanovej. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 19NcC/543/2012-16 zo dňa 24.10.2012 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Barbora Štefanová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp.zn. 6C/74/2012.

6C/82/2012 : sudkyňa Okresného súdu Partizánske JUDr. Barbore Štefanovej. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 4NcC/542/2012-16 zo dňa 22.10.2012 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Barbora Štefanová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp.zn. 6C/82/2012.

6C/88/2012 : sudkyňa Okresného súdu Partizánske JUDr. Barbore Štefanovej. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 19NcC/551/2012-16 zo dňa 24.10.2012 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Barbora Štefanová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp.zn. 6C/88/2012.

6C/90/2012 : sudkyňa Okresného súdu Partizánske JUDr. Barbore Štefanovej. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 19NcC/547/2012-16 zo dňa 24.10.2012 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Barbora Štefanová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp.zn. 6C/90/2012.

6C/92/2012 : sudkyňa Okresného súdu Partizánske JUDr. Barbore Štefanovej. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 6NcC/367/2012-16 zo dňa 25.10.2012 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Barbora Štefanová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp.zn. 6C/92/2012.

6C/94/2012 : sudkyňa Okresného súdu Partizánske JUDr. Barbore Štefanovej. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 17NcC/551/2012-16 zo dňa 24.10.2012 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Barbora Štefanová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp.zn. 6C/94/2012.

6C/96/2012 : sudkyňa Okresného súdu Partizánske JUDr. Barbore Štefanovej. Krajský súd v Trenčíne ako nadriadený súd uznesením č.k. 4NcC/551/2012-16 zo dňa 22.10.2012 rozhodol, že sudkyňa JUDr. Barbora Štefanová nie je vylúčená z prejednávania a rozhodovania veci vedenej na súde pod sp.zn. 6C/96/2012.

Dodatkom č. 13-C k Rozvrhu práce 2013 bola vec dňa 29.11.2013 náhodným výberom elektronickej podateľne pridelená na prejednanie a rozhodnutie sudkyňa JUDr. Alene Blaškovej. Odvolací súd skúmajúc dôvodnosť uplatneného odvolacieho dôvodu zo strany žalobcu dospel k záveru, že na strane zákonnej sudkyne nie je existencia žiadnej okolnosti, ktorá by ju v zmysle § 14 a nasl. O.s.p. vylučovala z prejednávania a rozhodovania veci vzhľadom na pomer k veci a na pomer k účastníkom konania. Z obsahu spisu vyplýva, že v exekučných veciach vedených na Okresnom súde Partizánske, v ktorých malo dôjsť k nesprávnemu úradnému postupu, nebola JUDr. Alena Blašková zákonnou sudkyňou. Odvolací súd v konaní nezistil z hľadiska § 14 ods. 1 O.s.p. žiadne skutočnosti predstavujúce dôvod na vylúčenie tejto sudkyne a takýto vzťah nie je možné odvodiť ani z údajov žalobcu. Dôvodom na pochybnosti o nezáujatosti namietanej sudkyne nemôžu byť ani úvahy žalobcu založené na skutočnosti, že súd prvého stupňa svojim nelegálnym konaním (nesprávnym úradným postupom) zapríčinil vznik škody na strane žalobcu, lebo táto skutočnosť sama o sebe nevypovedá nič o vzťahu namietanej sudkyne k účastníkom a k prejednávanej veci a nemožno z nej odvodiť, že by bola spôsobilá ovplyvniť jej nestranné rozhodnutie. Z týchto dôvodov odvolací súd vyhodnotil uplatnenú odvoláciu námietku žalobcu ako nedôvodnú.

Odňatím možnosti konať pred súdom treba vo všeobecnosti rozumieť taký postup súdu, ktorým bola účastníkovi znemožnená realizácia tých procesných práv, ktoré mu Občiansky súdny poriadok priznáva. K pojmovým znakom tohto odňatia patrí odňatie možnosti konať pred súdom, k odňatiu možnosti konať došlo v dôsledku postupu súdu a možnosť konať pred súdom sa odňala účastníkovi konania. Tieto pojmové znaky musia byť splnené súčasne. V súvislosti s týmto odvolacím dôvodom odvolací súd preskúmal splnenie podmienok na postup súdu prvého stupňa v konaní podľa § 114 ods. 1, 2, § 120 ods. 4, § 101 ods. 2 a § 123 O.s.p.

Podľa § 114 ods. 2 O.s.p. v rámci prípravy pojednávania súd doručí návrh na začatie konania (žalobu) odporcovi (žalovanému) spolu s rovnopisom a prílohami návrhu do vlastných rúk a poučí účastníkov podľa § 120 ods. 4. Vyjadrenie odporcu súd bezodkladne odošle navrhovateľovi.

Procesnou povinnosťou súdu je pripraviť pojednanie tak, aby ochrana práv účastníka bola rýchla a účinná a aby sa rozhodlo spravidla na jedinom pojednaní. Súd musí procesné úkony vykonávať

tak, aby nedochádzalo k porušovaniu práva účastníka na verejné prerokovanie veci bez zbytočných prietahov. Prípravou pojednávania podľa § 114 O.s.p. treba rozumieť všetku činnosť sudcu (predsedu senátu) od začiatku konania na súde až do začatia pojednávania vo veci. K procesným úkonom, ktoré je súd povinný vykonať podľa § 114 ods. 2 O.s.p. patrí doručenie návrhu na začatie konania (žaloby) spolu s prílohami odporcovi (žalovanému) do vlastných rúk na vyjadrenie s uvedením rozhodujúcich skutočností na svoju obranu a označenie dôkazov, ktorých sa dovoľáva, prípadne na predloženie listiny, v súdom určenej lehote. Občiansky súdny poriadok lehotu na vyjadrenie neurčuje, ide o tzv. sudcovskú lehotu, ktorú možno v odôvodnených prípadoch z vážnych dôvodov predĺžiť. V rámci prípravy pojednávania vykoná súd poučenie všetkých účastníkov konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p., vrátane tých, ktorí sú zastúpení v konaní právnym zástupcom. Ide o prejav koncentračnej zásady a zásady neúplnej apelácie civilného procesu. Ak žalovaný splní povinnosť a k žalobe a k prílohám sa vyjadrí v lehote určenej súdom, súd toto vyjadrenie bez zbytočného odkladu odošle žalobcovi.

Odvolací súd po preskúmaní postupu súdu prvého stupňa konštatuje, že postup tohto súdu zodpovedá všetkým stanoveným procesným podmienkam prípravy pojednávania podľa § 114 ods. 2 O.s.p. Súd prvého stupňa dňa 31.12.2013 doručil žalovanému žaloby vo veciach spojených na spoločné konanie spolu s výzvou, aby sa žalovaný k žalobám vyjadril v lehote 15 dní. Vyjadrenie žalovaného došlo súdu prvého stupňa dňa 9.1.2014. Na deň 27.2.2014 nariadil súd prvého stupňa v právnej veci pojednávanie. Spolu s predvolaním na pojednávanie doručil súd prvého stupňa právnenému zástupcovi žalobcu a žalovanému poučenie účastníka konania podľa § 120 ods. 4 O.s.p. a právnenému zástupcovi žalobcu odoslal vyjadrenie žalovaného k žalobe. Právny zástupca žalobcu a žalovaný prevzali doručované písomnosti súdu dňa 31.12.2013, 2.1.2014 a dňa 20.1.2014. Podaním zo dňa 24.1.2014 vyzval súd prvého stupňa právneho zástupcu žalobcu na oznámenie, či požiadal žalovaného o predbežné prejednanie nároku na náhradu škody spolu s dôkazmi o tom. Na výzvu súdu prvého stupňa reagoval právny zástupca žalobcu stanoviskom zo dňa 27.1.2014, ktoré súd prvého stupňa následne dňa 30.1.2014 doručil žalovanému. Žalovaný sa z neúčasti na pojednávaní dňa 27.2.2014 ospravedlnil písomne, o odročenie pojednávania nepožiadaval, poukázal na svoje písomné vyjadrenie vo veci. Žalobca a právny zástupca žalobcu sa z neúčasti na pojednávaní dňa 27.2.2014 neospravedlnili, o odročenie pojednávania z dôležitého dôvodu nežiadali. Súd prvého stupňa mal dňa 27.2.2014 splnené procesné podmienky na prejednanie veci v neprítomnosti účastníkov konania a právneho zástupcu žalobcu. Ustanovenie § 101 ods. 2 O.s.p. umožňuje súdu vec prejednať a rozhodnúť v neprítomnosti účastníka konania alebo jeho právneho zástupcu v prípade splnenia podmienok, ktoré spočívajú v tom, že účastník konania alebo jeho právny zástupca bol na pojednávanie riadne predvolaný so zachovaním 5-dňovej lehoty na prípravu pojednávania (§ 115 ods. 2 O.s.p.) a tento účastník konania alebo jeho právny zástupca včas nepožiadaval z dôležitého dôvodu o odročenie pojednávania. Tento dôležitý dôvod, pre povahu ktorého sa nemôže pojednávanie sa musí týkať predovšetkým jeho osoby a mal by sa vyznačovať určitou mierou nepredvídateľnosti, mal by byť závažný a svojím rozsahom alebo z iných dôvodov by mal obsahovať dôvodený znak ospravedlnosti. Dôležitosť dôvodu treba hodnotiť ku všetkým okolnostiam konkrétnej veci aj s prihliadnutím na zásadu hospodárnosti. Prejednaním veci v neprítomnosti účastníkov konania súd prvého stupňa neodňal účastníkom konania možnosť konať pred súdom. Odvolaciu námietku žalobcu o odňatí možnosti konať pred súdom postupom súdu prvého stupňa vyhodnotil odvolací súd ako nedôvodnú.

Žalobca v odvolaní proti rozsudku súdu prvého stupňa ďalej namietal, že nemal možnosť vyjadriť sa k tým tvrdeniam žalovaného, z ktorých súd vychádzal v rozhodnutí a nemal možnosť vyjadriť ani k dôkazom, ktoré súd vykonal a na ktorých založil toto rozhodnutie, nebol oboznámený s obsahom dôkazov a prednesov, nemal možnosť sa k nim vyjadriť a sám nemal možnosť navrhnúť dôkazy na podporu svojich protitvrdení. Konceptcia spravodlivého súdneho konania zahŕňa aj právo na kontradiktórne konanie, v ktorom musia mať strany možnosť nielen predložiť dôkazy nevyhnutné pre úspešnosť žaloby, ale aj možnosť oboznámiť sa so všetkými predloženými dôkazmi alebo stanoviskami, k týmto sa vyjadriť s cieľom ovplyvniť súdne rozhodnutie.

Preskúmaním obsahu súdneho spisu odvolací súd zistil, že žalobca mal objektívnu možnosť vyjadriť sa ku všetkým skutočnostiam a dôkazom, ktoré uviedol a navrhol žalovaný v písomnom vyjadrení. Vyjadrenie žalovaného spolu s pripojenými prílohami k vyjadreniu mal právny zástupca vo svojej faktickej dispozícii od 20.1.2014 pred začiatkom pojednávania vo veci samej dňa 27.2.2014. V tomto smere tvrdenie žalobcu nie je pravdivé. Za daného procesného stavu súd prvého stupňa nariadením pojednávania na prejednanie veci samej umožnil sporovým stranám zúčastniť sa prejednanie veci

vrátane možnosti označiť rozhodné skutočnosti a dôkazy, vyjadriť ku všetkým dôkazom, ktoré sa vykonali (§ 123 O.s.p.), vykonať zhrnutie návrhov a vyjadriť sa k dokazovaniu i k právnej stránke veci (§ 118 ods. 4 O.s.p.). Odvolací súd preskúmaním postupu súdu prvého stupňa, s prihliadnutím na všetky okolnosti veci, vyhodnotil postup tohto súdu ako správny, keď mal preukázané, že súd prvého stupňa mal pre prejednanie veci v neprítomnosti právneho zástupcu žalobcu a žalovaného splnené všetky podmienky podľa § 101 ods. 2 O.s.p. Odvolací súd považuje za potrebné v týchto súvislostiach poukázať na to, že právny zástupca žalobcu mal dostatočný časový priestor na realizáciu prejednávacej zásady v sporovom konaní, v zmysle ktorej procesnú zodpovednosť za vedenie sporu majú účastníci konania. Zo skutočností a postupov súdu prvého stupňa v konaní vyplýva, že právo žalobcu na kontradiktórnosť súdneho procesu nebolo porušené.

Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa je toho názoru, že žalobca v konaní nespĺnil dôkaznú povinnosť podľa § 120 ods. 1 O.s.p. V sporových konaniach, ako je aj v danej spojenej veci, sa nespĺnenie dôkaznej povinnosti prejaví v nepriaznivom meritórnom rozhodnutí pre účastníka, ktorý svoje dôkazné bremeno neunesol. Dôkazné bremeno je procesný inštitút, ktorý spočíva v zodpovednosti účastníka konania za to, že v konaní budú preukázané tie rozhodné skutočnosti, ku ktorým sa dôkazné bremeno viaže. Povinnosť tvrdenia a dôkazná povinnosť závisí od účastníkov konania, ktorí tým vymedzujú predmet dokazovania, teda to, čo má byť preukázané. Na preukázanie skutočností, ohľadom ktorých má účastník konania dôkazné bremeno, slúži dôkaz, dôkazný prostriedok realizovaný v procese dokazovania. Vymedzenie okruhu skutočností, ktoré musí účastník uviesť a následne preukázať závisí od hypotézy hmotnoprávnej normy upravujúcej sporný vzťah medzi účastníkmi. Táto norma zároveň určuje rozsah dôkaznej povinnosti a dôkazného bremena. Zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci má charakter objektívnej zodpovednosti, ktorej podmienkami sú : výkon verejnej moci príslušným orgánom verejnej moci, vznik škody alebo nemajetkovej ujmy poškodenému a príčinná súvislosť medzi nimi. Tieto podmienky musí preukázať poškodený, ktorý znáša dôkazné bremeno o skutočnostiach, ktoré zakladajú objektívnu zodpovednosť štátu.

Právne vzťahy, z ktorých žalobca odvodzoval nároky uplatnené žalobou sú upravené zákonom č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (účinnosť 1. júla 2004, zmena vykonaná zákonom č. 215/2007 Z.z. s účinnosťou od 1. septembrom 2007, zmena vykonaná zákonom č. 477/2008 Z.z. a zákonom č. 517/2008 Z.z. s účinnosťou od 1. januárom 2009, zmena vykonaná zákonom č.508/2010 Z.z. s účinnosťou od 1. januárom 2011) v znení do 31.12.2012.

Podľa § 3 ods. 1 písm. d/ zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti toho zákona, pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom.

Podľa § 3 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. zodpovednosti podľa odseku 1 sa nemožno zbaviť.

Podľa § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. štát zodpovedá za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. Za nesprávny úradný postup sa považuje aj porušenie povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie zákonom ustanovenej lehoty, nečinnosť orgánu verejnej moci pri výkone verejnej moci, zbytočné prietahy v konaní alebo iný nezákonný zásah do práv, právom chránených záujmov fyzických osôb a právnických osôb.

Podľa § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom má ten, komu bola takým postupom spôsobená škoda.

Podľa § 15 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím, nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody, rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, ako aj nárok na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom je potrebné vopred predbežne prerokovať na základe písomnej žiadosti poškodeného o predbežné prerokovanie nároku (ďalej len "žiadosť") s príslušným orgánom podľa § 4 a 11.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. predstavuje existencia nesprávneho úradného postupu pri výkone verejnej moci orgánom verejnej moci hypotézu právnej normy. Pokiaľ

nesprávny úradný postup existuje nastupuje dispozícia právnej normy predstavujúca zodpovednosť štátu ako zodpovednostného subjektu za škodu, ktorá predstavuje právny následok nesprávneho úradného postupu v podobe sankcie. Dôkazná povinnosť žalobcu spočívala v preukázaní nesprávneho úradného postupu Okresného súdu Partizánske v exekučných konaniach, od ktorých odvodzoval nároky na majetkovú škodu a nemajetkovú ujmu. Nesprávny úradný postup žalobca charakterizoval ako nevydanie rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov a vykonaním úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok. Na preukázanie nesprávneho úradného postupu spočívajúceho v nevydaní rozhodnutia exekučným súdom v zákonom stanovenej lehote, resp. v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov žalobca navrhoval ako dôkaz súdny spis exekučného súdu vedeného medzi oprávneným - žalobcom a povinnými v jednotlivých exekučných konaniach. Súd prvého stupňa po zistení, že ide o exekučné konania vedené Okresným súdom Partizánske, pripojil konkrétne exekučné spisy.

V danom prípade bolo povinnosťou žalobcu preukázať, že vydanie poverenia na vykonanie exekúcie a nevydanie uznesenia o zamietnutí žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie exekučným súdom v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, je nesprávnym úradným postupom podľa právoplatného rozhodnutia vydaného v inom konaní (sťažnosť u predsedu súdu na podklade sťažnosti na prieťahy, disciplinárne konanie, konanie pred Ústavným súdom Slovenskej republiky, konanie pred Európskym súdom pre ľudské práva). Žalobca nepreukázal, že v jednotlivých exekučných veciach existovali také prieťahy, o ktorých by bolo rozhodnuté v inom konaní, že tieto prieťahy sú neodôvodnené a boli podstatnou a rozhodujúcou príčinou vzniku škody žalobcu v exekučných konaniach z dôvodu, že jeho pohľadávky sa stali nevymáhateľnými a nevykonateľnými. Odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa konštatuje, že vo veciach sp.zn. 4Er/291/2011, 4Er/202/2010, 4Er/474/2011, 6Er/8/2011, 3Er/586/2011, 3Er/240/2011, 5Er/354/2011, 2Er/163/2011, 5Er/44/2011, 5Er/347/2011 a sp.zn. 4Er/521/2011 exekučný súd vydal rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote kratšej ako v zákonnej 15-dňovej lehote o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, pričom vo veci sp.zn. 4Er/202/2010 vydal v zákonnej lehote poverenie na vykonanie exekúcie v časti istiny a zákonného úroku z omeškania. Vo veciach sp.zn. 3Er/587/2010, 2Er/625/2010, 2Er/620/2010 a sp.zn. 2Er/609/2010 vydal exekučný súd rozhodnutie o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehotách od 25 do 40 dní. V týchto veciach považuje odvolací súd zhodne so súdom prvého stupňa zdôrazniť, že na vydanie rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie sa zákonná 15-dňová lehota nevzťahovala.

Odvolací súd konštatuje, že v danej veci možno posudzovať nesprávny úradný postup exekučného súdu len z hľadiska plynulosti konania v primeranom čase a bez zbytočných prieťahov, pretože vyslovenie nesprávneho úradného postupu z dôvodu nevydania rozhodnutia v zákonom stanovenej lehote neprichádza do úvahy. V čase začatia jednotlivých exekučných konaní boli tieto konania upravené Exekučným poriadkom v znení účinnom od do 31.5.2010, od 1.6.2010 do 1.6.2011 a od 1.6.2011. Lehota 15 dní na vydanie poverenia na vykonanie exekúcie sa týka prípadu, ak súd nezistí rozpor žiadosti alebo návrhu alebo exekučného titulu so zákonom. Súd prvého stupňa takmer vo všetkých konaniach konštatoval, že tvrdenia žalobcu o počte dní omeškania rozhodnutia exekučného súdu, ktorým zamietol žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie, neboli pravdivé a z obsahu odôvodnenia rozsudku súdu prvého stupňa nepochybne vyplýva, kedy exekučný súd rozhodol, pričom mal súd prvého stupňa preukázané, že vo väčšine konkrétnych exekučných konaní rozhodol exekučný súd o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v lehote do 15 dní aj napriek tomu, že touto lehotou nebol viazaný. Odvolací súd správnosť preukázaných zistení súdu prvého stupňa potvrdzuje.

Žalobcom namietaný nesprávny úradný postup súdu ako orgánu verejnej moci, ktorého následkom mu vznikla majetková škoda a nemajetková ujma, súvisel s rozhodovacou činnosťou súdu. Odvolací súd vychádzajúc z obsahu tvrdení uvedených žalobcom v žalobe je toho názoru, že žalobcom namietaný nesprávny úradný postup charakterizovaný ako vykonanie úradného postupu bez splnenia zákonných podmienok, nemožno pod nesprávny úradný postup vôbec podriaďiť. Je nepochybné, že žalobca namietal vady exekučného konania a vady exekučného rozhodnutia. Vady konania a vady rozhodnutia, ak mali za následok nesprávne rozhodnutie, nezakladajú zodpovednosť štátu za škodu z nesprávneho úradného postupu. Namietaný nesprávny úradný postup svojím obsahom smeruje k protiprávnosti rozhodnutia. V prípade protiprávnosti rozhodnutia je zodpovednosť štátu daná iba v prípade, ak poškodený využil všetky riadne opravné prostriedky na dosiahnutie nápravy, v danom prípade podania

odvolania. V tomto smere odvolací súd poukazuje na správnosť skutkových zistení súdu prvého stupňa, z ktorých nepochybne vyplýva, že ani v jednej exekučnej veci žalobca ako oprávnený odvolanie nepodal.

Odvolací súd konštatuje správnosť skutkových zistení a právneho záveru súdu prvého stupňa o tom, že žalobca v konaniach, ktorých sa domáhal majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, ktorá mala vzniknúť nesprávnym úradným postupom, keď exekučný súd nerozhodol o žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie v zákonnej lehote, nepreukázal žiaden zákonný predpoklad zodpovednostného vzťahu.

Zákon č. 514/2003 Z.z. stanovuje obligatórne mimosúdne prejednanie nároku na náhradu škody v prípadoch, keď ku škode došlo nezákonným rozhodnutím (§ 7) ako aj nesprávnym úradným postupom (§ 9). Žalobca aj napriek výzvam súdu prvého stupňa v konaní nepredložil žiadnu listinu o vykonaní mimosúdneho prejednania nároku na náhradu škody s príslušným orgánom štátu. Podmienkou podania žaloby na súde je predchádzajúce mimosúdne prejednanie nároku (§ 16). Túto podmienku musí splniť žalobca a splnenie tejto podmienky nie je možné zamieňať s vykonaním dôkazov v procese dokazovania tak ako to žalobca označil v žalobe, keď ako dôkaz navrhol vykonať pripojenie spisu žalovaného k predbežnému prerokovaniu nároku. Okrem povinností podľa § 79 ods. 1 O.s.p. v spojení s povinnosťou podľa § 120 ods. 1 O.s.p. mal žalobca povinnosť podľa § 79 ods. 2 O.s.p. spočívajúcu v pripojení listinných dôkazov k žalobe, na ktoré sa odvoláva, okrem tých, ktoré nemohol pripojiť bez svojej viny. Povinnosť podľa § 79 ods. 2 O.s.p. žalobca nesplnil.

Odvolacie dôvody prezentované žalobcom v odvolaní nemajú oporu v zistenom skutkovom stave ani v právnom posúdení veci súdom prvého stupňa. Odvolací súd poukazuje na to, že v konaní pred súdom prvého stupňa nebol zistený nesprávny úradný postup a ani existencia nezákonného rozhodnutia exekučného súdu v jednotlivých spojených veciach.

Po preskúmaní obsahu žalobcom podaného odvolania proti rozsudku súdu prvého stupňa odvolací súd konštatuje, že niektoré odvolacieho dôvody sa vôbec netýkajú prejednávanej veci, tvrdenia žalobcu nezodpovedajú skutočnému stavu veci a vo vzťahu k prejednávanej veci sú nepravdivé. Je zrejmé, že obsah podaného odvolania vyhotovil právny zástupca žalobcu tak, aby obsah odvolacie dôvody takmer vo všetkých prípadoch, v ktorých žalobca uplatnil proti žalovanému na súdoch Slovenskej republiky svoje nároky na náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. Uvedené sa prejavuje predovšetkým v námietkach proti procesnému postupu súdu prvého stupňa, keď žalobca napríklad na jednej strane tvrdí, že súd rozhodol bez pojednávania a na druhej strane tvrdí, že pre nariadenie pojednávania vo veci samej nemal súd splnené základné povinnosti a zákonné podmienky, žalobca v odvolaní tvrdí, že súd prvého stupňa nemal rozhodovať o návrhu na prerušenie konania vo výroku rozsudku, pričom v spojených veciach je nesporné, že žalobca návrh na prerušenie konania vôbec nepodal. Z tohto pohľadu sa obsah odvolania javí bez znalosti konkrétnej procesnej situácie v postupe súdu prvého stupňa v danej veci.

O trovách odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa § 224 ods.1 v spojení s § 142 ods.1 O.s.p. Žalovanému ako úspešnému účastníkovi by patrila náhrada trov odvolacieho konania. Žalovaný trovy odvolacieho konania neuplatnil, preto odvolací súd žalovanému náhradu trov odvolacieho konania nepriznal.

Toto rozhodnutie prijal senát Krajského súdu v Trenčíne pomerom hlasov tri ku nule.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku odvolanie nie je prípustné.